

ad § 2.

Sammensætningen af Kommissionerne er foreslaaet saaledes, at baade Statens og Kommunernes Interesser faar en passende Repræsentation. Medens det med Hensyn til de af de kommunale Repræsentationer valgte Medlemmer bør kræves, at de har Bopæl indenfor Kommissionens Virkekreds, for at de kan have den ønskelige lokale Tilknytning og Kendskab til de foreliggende Forhold, synes tilsvarende Betingelse ikke at burde stilles, for saa vidt angaar de Medlemmer, som vælges af Ministerierne; disse Medlemmer bør være Personer med saglig Kundskab i forskellige Retninger, f. Eks. Kunstnere, Arkitekter etc., og det bør ikke udelukkes, at de samme Personer kan være Medlemmer af flere Fredningskommissioner.

Nærmere Regler om Medlemmernes Kvalifikationer eller om deres Inhabilitet i Tilfælde af egen Interesse etc. finder man ikke Anledning til at foreskrive, ligesom ogsaa Bestemmelser om Kommissionens Beslutningsdygtighed, om Afstemning m. v. synes overflødige, idet disse Spørgsmaal vil være at ordne efter de Regler, som i Almindelighed gælder om kollegiale Forsamlinger.

ad § 3.

Under Hensyn til det ikke uvæsentlige Indgreb, en Fredningskendelse kan gøre i de private Rettigheder, har man fundet det ønskeligt at danne en Appellinstans, i hvilken der er en passende Repræsentation for Domstolene. Overfredningskommissionen vil væsentligst komme til at fungere som Kontrolinstans til Sikkerhed for Samfundets Interesser i økonomisk Henseende, se § 10, 1ste Stykke, og som Appellinstans til Værn for de private Interesser, se § 12, 1ste Stykke, ligesom ogsaa Fredningskommissionens Kendelser, der statuerer, at Fredning ikke skal ske, kan forelægges den til eventuel Forandring, se § 12, 3die Stykke.

ad § 4.

Denne Paragraf angiver i Forbindelse med § 2, jfr. § 1, Omfanget af Kommissionens Beføjelser. Kommissionen bør naturligvis ikke kunne træffe Afgørelse i Spørgsmaal af ren juridisk Karakter; den kan kun træffe Bestemmelse om selve Fredningen og de i Forbindelse hermed staaende Spørgsmaal om Erstatning m. v.

Bestemmelsen er formuleret med passende Hensyntagen saavel til Samfundets

som til de private Interesser; ligesom Indgreb overhovedet i Henhold til § 1 kun maa ske, naar Almenheden har væsentlig Interesse i de paagældende Steders Bevaring, saaledes kan Fredningen ikke medføre videregaaende Virkninger end, at der paalægges Ejendommen en Servitut om Vedligeholdelse eller Bebyggelse paa nærmere bestemt Maade. Derimod kan Kommissionen ikke bestemme at den Ejendom, som ønskes fredet, skaafstaa til det offentlige. Selv om man ikke ved en Regel herom vilde komme i Strid med Grundlovens § 82, anser man det dog hverken for nødvendigt eller naturligt at tillægge Kommissionen en saavidtgaende Beføjelse; de Formaal, Loven forfølger, vil i det langt overvejende Antal Tilfælde kunne opnaas ved de mindre indgribende Midler, som Loven giver Anvisning paa, og skulde der forekomme en Tilfælde, hvor det drejer sig om Bevarelsen af et ganske særlig ejendommelig Naturmindesmærke, og hvor en tilfredsstillende Ordning kun kan tænkes opnaet naar Stat eller Kommune overtager Ejendommen, vil det være rimeligt, at Staten griber direkte ind i det enkelte Tilfælde og ved en speciel Lov skaber Hjemmel for Ekspropriation.

Jævnside med Interessen for at bevare Landets Naturskønhed gaar Bevægelsen for at skaffe Befolkningen let og fri Adgang til Naturen, navnlig til Skov og Strand; Retten hertil, som fra ældgamme Tid som Hovedregel har været fri og uhindret, er i den senere Tid hist og her blevet indskrænket af de private Grundejere, og i Betragtning af den store Interesse, det har, at der sikres Almenheden rigelig Adgang til at nyde Naturens Skønhed, er det en naturlig Opgave for Fredningskommissionen at drage Omsorg herfor.

ad § 5.

Paragraffen paalægger visse Myndigheder, som i Embedsmedfør ofte vil blive vidende om Forhold, der kan forstyrre vansire eller ødelægge de Skønhedsværdier som det er Fredningskommisærernes Opgave at vaage over, at give ham Indberetning om de paatænkte Foranstaltninger, for at han i Tide kan gribe ind men iverigt vil man sikkert kunne gaa ud fra, at ogsaa private, navnlig lokale Turistforeninger og Naturfredningsforeninger etc. vil have deres Opmærksomhed henvendt paa saadanne Foranstaltninger.